

Aquell que m'està mirant des d'allà dalt deu estar pensant que estic sonat. I segurament n'hi ha per pensar-s'ho: algú que a les nou del matí d'un dimecres de març està bellugant-se com una ballarina a càmera lenta, descalç sobre una pedra amb una mica d'aire de tramuntana... O depèn. Potser pensa: «Mira... aquest home està fent tai-txí. Així reforça el seu cos i la seva ment» I potser és algú que ha llegit sobre el tema i pensa: «Aquest home està adquirint la flexibilitat d'un nen, la força d'un llenyataire, l'agilitat d'una pantera i la pau mental d'un savi». Si quan arribo a dalt, m'ho pregunta, li hauré d'explicar que no tinc cap d'aquestes meravelloses qualitats; que simplement faig tai-txí de tant en tant per no rovellar-me i mantenir-me una mica en forma. Física i mental.

I possiblement també es deu estar preguntant perquè no sec en una pedra mentre em poso els mitjons i em calço les sabatilles. No pot saber que és la meva manera de continuar practicant l'equilibri, però s'ho podria pensar.

Pensi el que pensi, ben segur que també deu conèixer la màgia de venir aviat al cap de Creus un dia d'hivern. Tot i ser un dia fresc, el fet d'haver sortit el sol el convertirà en un dia prou agradable.

Passo de l'home que em mira i, un cop calçat, em poso la jaqueta i sec en una pedra, donant-li l'esquena

i encenc un cigarret. Em calço dret i sec per fumar. Potser sí, sóc una mica estrany. Miro la pedra planera, amb algunes rugositats que conec perfectament per haver-la trepitjada moltes dotzenes de vegades... potser centenars i penso en aquest matí que comença i en els propers dies.

M'estiro a sobre la pedra, miro el món de cap per avall i veig que l'home que mirava des del far ja no hi és. El sol comença a escalfar una mica. Només una mica. Tanco els ulls i continuo fumant amb la mateixa lentitud que fa una estona em movia per sobre la pedra. Potser encara més lentament.

Estic content. Estic content perquè tinc motius per estar-ho. Fins i tot diria que "totes em ponen". Tinc la feina que m'agrada. Tinc una amiga fantàstica: la Wifi; bé... força més que una amiga. Visc en un lloc privilegiat, amb unes vistes meravelloses de tota la comarca: el Far d'Empordà.

Trenca els meus pensaments la sensació que a la butxaca de la jaqueta està vibrant el mòbil que fa una hora he posat en silenci. L'agafo i, efectivament, m'estan trucant. Nou set dos vint-i-cinc... això és de Roses...

—On collons ets? —diu de sobte una veu coneguda, tot i que fa temps que tenia la gran sort de no sentir.

—A la platja.

—Com és que no contestes? —diu després d'una pausa, convençut que me l'estic rifant per la inconveniència de la seva pregunta.

—El tenia en silenci.

—Tenim un mort —diu, després d'una altra pausa en què esperava que li preguntés que passava.

—De què ha mort? —pregunto mentre m'incorporo.

—De la grip, si et sembla! És una mort violenta.

—On?

—Aquí, a Roses. És el propietari de l'hotel Badia.

—Em sembla que no el conec —dic rumiant—.

Com es diu?

—Domènec Clapés. Té al voltant dels seixanta.

—L'han trobat mort a l'hotel?

—No, a casa seva. L'ha trobat fa poc la seva filla.

—Que viu amb ell?

—No. Ja és massa gran per viure amb ells. El mort vivia amb la seva dona. Es veu que la filla ha explicat entre sanglots i plors, als primers agents que han arribat, que la seva mare ha anat a passar uns dies a un balneari de la Cerdanya francesa i, com que el pare està sol, la filla ve cada matí a esmorzar amb ell i suposo que a preparar-l'hi.

—Ha estat la filla qui ens ha avisat?

—No. Es veu que la filla s'ha posat histèrica i ha sortit de la casa cridant. Han sigut els veïns els que ens han avisat. Quan hem arribat ella estava fatal.

—Ja... Qui hi ha anat?

—Hi hem enviat dos cotxes patrulla. També hi deu haver gent de Girona. Fa més de mitja hora que et busquen i no et troben!

—En menys de mitja hora seré allà.

—D'acord. Truca'm així que sàpigues quelcom més, que l'alcaldeessa s'està començant a posar nerviosa.

Abans de respondre penso: "que si haig de trucar a algú, tu seràs l'últim de la llista". Immediatament em ve al cap la cançó d'en Manolo Garcia i en Quimi Portet, "Insurrección".

—Digues-li que es pregui un vàlium i que no emprenyi.

—Em sembla que li podràs dir tu mateix, perquè m'ha dit que anava cap a la casa.

—El personal ja sap el que ha de fer. No la deixaran pas entrar. ¿Els del jutjat i la forense, ja van cap allà?

—I jo que sé! Els han trucat els teus. Segurament ja hi són tots menys tu, que estaves il·localitzable. O sigui que espavila.

—A les seves ordres! —responc, abans de penjar, en un to que l'inspector cap de la comissaria de Roses ha d'entendre perfectament que és irònic.

Faig la darrera pipada, apago el cigarret en la pedra i em guardo el filtre a la butxaca, després de mirar-lo un moment. “El pucho, com diuen els argentins”, penso, recordant les burilles que llençava Horacio Oliveira des de la finestra de l'habitació del psiquiàtric, fent punteria a les diferents caselles de la “rayuela” pintada al terra del pati. Qui el va parir, a en Cortázar!

Miro les trucades perdudes del meu personal i escolto el missatge. Truco a en Vadó, el caporal, i em diu que acaben d'arribar a la casa: ell, en Fontanilles, i la Cristina i en Roger de la científica. Els del jutjat han dit que no tardarien, però encara no han arribat.

—Així que arribin, comenceu. Jo ja vaig venint. No crec que tardi gaire més de vint minuts.

Sóc perfectament conscient que haig d'estar sempre localitzable. I ho estic. Però de tant en tant... en moments especials, poso el mòbil en silenci. Si quan estic fent tai-txí, sentint l'aire de tramuntana a la cara i escoltant només la fressa de les onades, haig de sentir l'estrident trucada del telèfon...

Començo a pujar cap al far, on tinc aparcat el cotxe. Li hauré de fotre canya per ser en vint minuts

a Roses. Havia de passar: el cinquè mort des que estic de sergent a la UTI i el primer cas en què no tindrè el sotsinspector al costat, dirigint tota la investigació. Avui fa tres dies que va marxar cap a Madeira amb la dona. Ja li ben tocava.

En arribar a dalt, tot i tenir pressa, no puc estar-me de fer una darrera ullada a nord-est-sud: des del cap de Cervera fins al cap de Begur, amb el reflex del sol a mar, que fereix agradablement la vista.

Engego el meu Nissan Almera blanc, poso *The Jossua Tree* i arrio cap a Roses. Gairebé nou mesos a la Unitat Territorial d'Investigació de Girona... Poc més d'un any de sergent... Ja té collons, que després de passar-me anys aguantant el títol d'inspector que tenia a Figueres ara me l'hagi de trobar de cap de la comissaria de Roses en la investigació del primer homicidi que haig de dirigir tot sol! L'avantatge és que no depenc d'ell. Ell ja ho sap prou bé, però estic convençut que mirarà d'aprofitar la nostra... "amistat" per aconseguir més informació de la que li podré donar. Estic gairebé segur que li hauré d'acabar parant els peus... Donat el cas... hauré de procurar que sigui un dels petits plaers de la feina.

Ara no podré passar per ca la Wifi com tenia previst i com li havia dit que faria. De fet, anar a esmorzar a Cadaqués amb ella era la principal motivació per venir al cap de Creus aquest matí. Al darrere de la feina, fa dos dies que no ens veiem. Li trucaria, però potser a aquesta hora encara dorm. Li trucaré més tard.

Mentre condueixo i ja arribo a Cadaqués, havent-me creuat amb un sol cotxe, intento imaginar-me amb quina situació em trobaré. Un hotelier mort a casa

seva... l'ha trobat la filla aquest matí... això significa gran interès mediàtic. La mort violenta de l'amo d'un hotel desperta molt més... interès que una puta de carretera estrangera apunyalada i abandonada al bosc. Espolsar-me els periodistes aquest mateix matí, nota de premsa urgent, abans de migdia...

Espero arribar abans que els del jutjat. Aquests sempre acostumen a tardar: abans no s'han reunit el jutge, el fiscal, el forense i la secretària. Espero que no estigui de guàrdia la torracollons de la jutgessa que em va tocar el dia que van assassinar en pobre Siset. De fet he estat prou de sort: fa gairebé dos anys i no me l'he tornada a trobar en cap cas. Potser ni tan sols és a Figueres. Espero que hagi demanat el trasllat a... d'on era? De... Zamora? Ara no me'n recordo.

Sí que hi ha trànsit a aquesta hora. ¿Què hi deu anar a fer tanta gent a Cadaqués aquest matí? Déu n'hi do, com xerriquen les rodes, tot i no fer calor!

Ja començo a baixar. D'aquí a poca estona ja entraré a la urbanització. Em sembla que no hi he estat mai en aquesta... A veure el paper... carrer Gregal... Espero que estiguin senyalitzats els carrers. Bé... de totes maneres, amb el moviment que hi haurà no serà gens difícil de trobar.

—Sí? Hòstia! Si que n'han fet via. Comenceu, comenceu. En menys de cinc minuts arribo. L'alcaldeessa també? I la de ràdio Roses? I la d'El Punt? No sé pas com collons se n'assabenten! Fins ara, Vadó.

I el sergent el darrer d'arribar! Sort que tinc un personal excel·lent!

—Segurament sé menys que vostè —dic a l'alcalde, responent a la seva pregunta en veu baixa. Ha tingut el detall d'acostar-se, així que m'ha vist aparcar el cotxe, després de fer un gest als de la premsa, que l'envoltaven—. Tenim feina per una hora ben bona. Si quan surto, encara és aquí, parlarem un moment. Si ha hagut de marxar, la podré trobar a l'ajuntament?

L'alcalde respon afirmativament i em diu que no es quedarà aquí, que té feina a l'ajuntament i que m'estarà esperant. Mentre em dona l'esquena i torna cap al grup penso que, tot i que no hi havia parlat mai, està nerviosa. Suposo que és lògic: d'alguna manera, es deu considerar com la mare de tots els vilatans.

Despatxo el personal de la premsa i els que m'imagino que deuen ser veïns, amb un educat «bon dia», sense aturar-me i m'acosto a la porta d'accés al jardí de la casa, on hi ha una agent i un caporal uniformats que impedeixen el pas a tothom que no hi pinta res. Amb el caporal ens coneixem, tot i que no en recordo el nom.

—Bon dia, sergent Surrell —em diu, saludant al mateix temps que la noia—. L'estan esperant.

—Hola, bon dia. Com anem?

—Bé. Estrenant-nos aquest any. El primer mort que tenim —s'afanya a aclarir, en veure la meua cara d'interrogació, en no haver entès de seguida.

—Ja... El coneixies?

—No. Bé, de vista. De tant en tant el veia passar amb el Mercedes.

—Què en saps d'ell?

—Poca cosa. La família i els amics li deien sempre Mingo.

—I de la seva vida, no en saps pas res?

—No. Sempre hem freqüentat ambients diferents —diu amb un somriure—. El que se sent a dir: que li agradaven força les dones.

—Algun embolic conegut?

—No. Almenys que jo sàpiga.

Faig un gest d'assentiment i miro cap a la porta d'entrada a la casa, abans de deixar anar la pregunta següent :

—La filla de la víctima és a dins?

—No. Se l'ha emportada l'ambulància —diu, mentre obre la porta facilitant-me el pas al jardí i entrant ell tot seguit, mentre la mossa es queda a la vorera—. Tenia un xoc molt fort.

—Jove?

—N'hi faig uns trenta-cinc...

Assenteixo, mentre intento començar a fer-me una composició del que pot haver passat, abans de preguntar:

—Heu mirat tota la casa, suposo...

—Sí, és clar.

—Hi heu vist alguna cosa interessant?

—Per com està el llit de la seva habitació, jo diria que ha dormit sol. La casa està ben ordenada.